

citované, v němž šlo o exekuční dobývání pohledávky dlužníkovy k vybrání přikázané, nikoliv o její zažalování. V dalších úvahách stěžovatelé nesprávně nečiní rozdíl mezi pohledávkou československého eráru 21.982 Kč 80 h, kterou jakožto knihovní pohledávku na koupených nemovitostech zajištěnou žalovaní na srážku ceny tržové ku placení převzali — a ohledně které si s finančními úřady ujednali splátky, a mezi dobírkou kupní ceny v částce 77.516 Kč 67 h, ze které byla splatná dne 1. července 1930 roční splátka 20.000 Kč, kterou žalovaní nezaplatili, následkem čehož dle smlouvy nastala ztráta lhůt a splatnost celého nedoplatku. Že tato splatnost celého nedoplatku kupní ceny nastala, poněvadž částka 20.000 Kč nebyla ani zaplacená ani k soudu složena, jest mimo spor a jsou nesprávné vývody stěžovatelů, jimiž se snaží dovoditi opak. Důsledkem toho jest správný i další závěr soudu odvolacího, ano není bezpečně stanoveno, kolik činí pohledávka vymáhaná v exekuci v celku a kolik činí její zbytek po úhradě toho, co bylo na ni zaplacené žalovanými (jak udávají), takže nebylo lze hned rozhodnouti, pokud má nastati složení k soudu a protože ani o protipohledávkách započtením namítaných nebyla učiněna potřebná zjištění, že bylo celý rozsudek zrušiti a věc vrátiti soudu prvé stolice k dalšímu jednání. Podstatnou není konečně ani výtka, že poukaz odvolacího soudu ve výroku usnesení na § 406 c. ř. s. jest nepřipustný, poněvadž tím byla by porušena zásada zákazu novot v odvolacím řízení podle § 468 c. ř. s. (míněn snad spíše § 482 druhý odstavec c. ř. s.). Odvolací soud tu uvádí, že při dalším jednání bude třeba věnovati pozornost také otázce, trvá-li dosud exekuční omezení žalobcovo (§ 406 c. ř. s.), tedy jde tu o případnou námitku opřenou o okolnosti nastalé v mezidobí po skončení jednání a vynesení rozsudku nyní zrušeného a rozsudku, který má býti nově vynesén. Vzhledem na předpisy § 35 ex. ř. a § 530 a násl. c. ř. s. jest takové námitky v doplňovacím řízení připustiti (viz též rozhodnutí čí. 8468 sb. n. s.).

Čís. 10982.

Smlouva o chování a opatrování býka jest po případě smlouvou služební. Z toho, že zaměstnavatel (obec) ponechal u zaměstnance býka, ač věděl, že jest zlý, a že neopatřil býka nosním kroužkem, nelze vyvozovati, že zanedbal povinnosti zaměstnavatelovy péče. Zaměstnanec jest tu chovatelem býka ve smyslu § 1320 obč. zák. Tohoto předpisu nelze použiti, jde-li o úraz sama chovatele. Chovatel měl sám zasaditi býku nosní kroužek. Tím, že se zaměstnanec zavázal zaměstnavateli býka dále opatrovati, ale pod podmínkou, že ho zaměstnavatel pojistí proti úrazu, vzal na sebe risiko úrazu, spojené s opatrováním býka.

Žalobce se zavázal žalované obci, že bude živiti, ošetřovati a bezplatně ke skoku připouštěti obecního býka za odměnu, záležející v úplatě za chování a opatrování býka a za podíl na příchovku. Byv býkem poraněn, domáhal se žalobce na žalované obci náhrady škody. *Procesní soud* první stolice uznal žalobní nárok dvěma třetinami důvodem po právu. *Odvolaací soud* neuznal žalobní nárok vůbec důvodem po právu. *Důvody*: Podle obsahu smlouvy jde o smlouvu ve smyslu § 7 zák. ze dne 26. května 1909, čís. 61 z. zák. a prováděcího nařízení ze dne 18. března 1910, čís. 27 z. zák. k § 7 odst. 4. Podle jasného doslovu těchto zákonných míst byl chovatelem býka žalobce, a to i ve smyslu § 1320 obč. zák., podle něhož jest chovatelem ten, kdo má zvíře trvale v moci a jest s to, by zařídil vše potřebné pro jeho řádné opatrování. Chovatelem byl podle smlouvy ve smyslu řečeného zemského zákona žalobce. Podle prvního odstavce § 7 cit. zák. může obec plemenné býky za účelem krmení a ošetřování umístiti u soukromníků. Podle třetího odstavce § 7 prov. nař. má býti náhrada, jež se poskytuje chovateli plemenného býka, vyměřena tak, by mohl zvíře účelně krmiti a opatrovati. Jest tedy na něm, by učinil veškerá opatření ve smyslu § 1320 obč. zák. a nemůže proto opíratí svůj nárok proti obci o toto zákonné ustanovení. Ostatně žalovaná obec učinila vše, co podle zvláštního zákona byla povinna učiniti, odevzdavši býka do opatrování žalobce, jenž jest rolníkem, a měl podle vlastního tvrzení v tomto směru hodně zkušeností jako chovatel býků po dobu 16 let a věděl, jak se s takovým býkem i poněkud prudčí povahy má zacházeti, zvláště při připouštění. Mohla ho tedy žalovaná obec považovati za spolehlivého chovatele dobytka ve smyslu § 7 třetí odstavce cit. zák. Jest jen zkoumati, zda by nebyl žalobcův nárok odůvodněn podle §§ 1151, 1157, 1014 obč. zák. Tu by bylo předně na žalobci, by tvrdil a prokázal, že škoda povstala zaviněním žalované. Úraz se mu stal podle vlastního přednesu takto: »Jakmile býk přestoupil práh chléva na dvůr, trhl sebou do předu, pak do zadu a nabral ho nosem pod pravou nohu. Při tom se mu otočil řetěz, za který býka vedl, kolem ruky, takže při jednom skoku býka se mu ruka zase uvolnila, a odrazem tímto byl mrštěn stranou, padl celou váhou těla na levou stranu a zůstal na místě ležeti.« Jaké opatření měla obec učiniti, by tomuto úrazu bylo zabráněno, žalobce neuvádí, nýbrž praví jen, že, ač byla jím důtklivě a opětovně upozorněna, neučinila nutné opatření. Jak již nahoře uvedeno, zachovala se obec podle zákonných předpisů a mohla předpokládati, že žalobce jako zkušený chovatel býka učiní sám všechna bezpečnostní opatření. Tímto opatřením bylo podle názoru prvního soudu zasazení kroužku do nosu býka. Opatření to mohl žalobce, zpozorovav jeho divokost, učiniti sám jako jeho chovatel. Že žalovaná obec mu v tom bránila nebo to zakazovala, ani netvrdil. Naopak připustil, že, když to komise pro chov dobytka chtěla provést, avšak pro nedostatek vhodného místa a příležitosti se tak nestalo, odvětil na její dotaz, zdali by býka nepouštěl dále, že býka chce dále pouštěti jen s podmínkou, že ho obec nechá pojistit, a že pojištění to se stalo 1. ledna 1928, tedy před úrazem. Ne-

může proto s úspěchem vytýkati žalované obci nějaké zavinění. Tím však také padá jeho nárok na náhradu škody z plnění příkazu. Neboť jen, kdyby škoda byla neodvratná, patřila by k nákladům spojeným s prováděním příkazu. To však žalobce netvrdil a neprokázal. Naopak z jeho tvrzení, že žalovaná neučinila opatření k odvrácení řečeného nebezpečí, plyne, že, kdyby on jako spolehlivý chovatel býka byl toto opatření učinil, nemuselo ke škodě dojít. Stala-li se však škoda nahodile, bez zavinění, nemá vůbec nároku, poněvadž převzal příkaz podle vlastního přednesu za úplatu, to jest za příchovek na váze (§ 1015 obč. zák.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Právní stránku případu (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) posoudil odvolací soud v podstatě správně, uznáv, že žalobní nárok není po právu. Smlouva mezi žalobcem a žalovanou obcí o chování a opatrování býka žalobcem jest v podstatě smlouvou služební (§ 1151 a násl. obč. zák.), neboť žalobce se zavázal za odměnu, záležející v úplatě za chování a opatrování býka, čtvrtletně pozadu splatné, a za podíl na příchovku k tomu, že bude býka živiti, ošetřovati a bezplatně ke skoku připouštěti. Z toho, že žalovaná obec ponechala býka u žalobce, ač věděla, že jest zlý, a z toho, že neopatřila býka nosním kroužkem, nelze vyvozovati, že zanedbala povinností zaměstnavatelovy péče podle § 1157 obč. zák., neboť v tomto zákonném předpisu jest zaměstnavateli uložena jen povinnost, aby služební úkony tak upravil a co do místnosti a náradí pečoval o to, by byly chráněny život a zdraví zaměstnaného, pokud jest to možné podle povahy služby. V souzeném případě však byl býk chován ve vlastní stáji žalobcově, který se zavázal sám jej ošetřovati. Odvolací soud správně proto označuje žalobce jako chovatele býka po rozumu § 1320 obč. zák. Tohoto zákonného ustanovení lze však užití jen, jde-li o úraz třetí osoby, kdežto v souzené věci jde o úraz chovatele sama. Vlastníkem býka nebyla ostatně obec, nýbrž podle nesporného doslovu odstavce X. smlouvy jest býk majetkem m-ských chovatelů dobytka, zastoupených obecní komisí pro chov dobytka, a obci jest jen vyhrazeno právo schvalovati dispoice s býkem (prodej býka, výběr osoby chovatelovy). Podle smlouvy byl tedy žalobce povinen nejen býka opatrovati a starati se o to, by byl býk chráněn před poškozením, nýbrž podle § 1320 obč. zák. i o to, by býk neuškodil třetí osobě. Zároveň bylo přirozeně též jeho starostí, by sám neutrpěl úraz od býka. Proto podle zákonných předpisů měl býti býk svěřen do chovu jen osobě zkušené, k tomu způsobilé, zdatné, jež se v opatrování býka již vyznala. Správně proto podotýká odvolací soud, že mohl žalobce, an býk byl nebezpečný, jak jest zjištěno, sám opatřiti a zasaditi mu kroužek do nosu, považoval-li toto opatření jakožto chovatel podle § 1320 obč. zák. za potřebné. Když žalobce obci nebezpečnost býka hlásil a obci jej také dával k dis-

posici, a obec se usnesla býku dáti kroužek, ale »pro nedostatek vhodného místa a příležitost tak neučinila«, uvolil se žalobce, jak sám i v dovolání přiznává, k vyzvání jednoho člena obecní komise býka dále opatrovati a připouštěti, avšak jen prý pod podmínkou, že ho obec proti úrazu pojistí, což se též, jak sám přiznává, dne 1. ledna 1928, tedy ještě před úrazem stalo. Tím podstoupil žalobce, jak rovněž sám v dovolání přiznává, risiko úrazu, nebezpečí spojené s opatrováním zlého býka. Že tím obec na se vzala ručení za škodu, kterou žalobce utrpí dalším chováním nebezpečného býka, jak dovolatel se domnívá, jest mylným názorem, neboť tímto krokem naopak žalobce sprostil žalovanou obec z povinnosti k náhradě škody, která by mu z dalšího opatrování býka neopatřené nosním kroužkem vzešla. Nemá tedy domnělý závazek obce důvod ani v činu nedovoleném, ani v opomenutí (kde zákon nařizuje pozitivní jednání), ani v porušení smluvní povinnosti (ze smlouvy služební, námezdní, mandátní, schovací nebo jiné), a není třeba řešiti otázku, jaké důsledky by měla smlouva ze dne 7. ledna 1925 mezi žalobcem a obcí, kdyby byla posuzována s hlediska smlouvy schovací nebo zmocňovací. Nemůže se tedy žalobce domáhati na obci náhrady škody způsobené mu býkem.

Čís. 10983.

Ke smlouvě služební se nevyžaduje, by byla ujednána i určitá doba pro výkon služeb.

Ujednání celkové odměny, zůstane-li zaměstnanec ve službách zaměstnavatele, není neurčité; předpokládá se, že zaměstnanec bude konati zaměstnavateli služby alespoň po tak dlouhou dobu, by odměna za ně přislíbená byla přiměřena délce a rozsahu vykonaných prací. Celkově stanovená mzda jest splatná po ukončení přiměřené služební doby.

(Rozh. ze dne 9. září 1931, Rv II 353/30.)

Žalobce pracoval jako řeznický pomocník 34 měsíců (od 1. května 1924 do března 1927) u žalovaného, jenž mu při nastoupení služby slíbil odměnu 5000 Kč. Žalobě o zaplacení těchto 5000 Kč procesní soud první stolice vyhověl. Důvody: Podle § 1151 obč. zák. vznikne služební smlouva, je-li kdo povinen konati po určitou dobu služby, a má podle § 1152 obč. zák. nárok na přiměřený plat, není-li ve smlouvě stanoven plat ani umluvena bezplatnost. V souzeném případě byla sice ujednána odměna 5000 Kč, nebylo však stanoveno, jak dlouho měl žalobce za tento plat u žalovaného pracovati. Jest proto plat stanoviti podle obdoby § 1152 obč. zák. Ježto žalobce pracoval jako tovaryš 34 měsíců, lze odměnu 5000 Kč považovati za přiměřenou, neboť podle místních poměrů platí se, jak soudu známo, za stejné práce měsíčně 150 Kč při stravě a bytu. Námitka promlčení nároku na mzdu za